

LYS og LIV

UTGITT AV
MENIGHETSFAKULTETET

8-86

52. ARGANG

Julestemning

Kjære leser!

Dette ordet er det vanskeleg å avgjere eintydig innhaldet av. Det har med kjensler, minner, skikkar, tradisjonar og ikkje minst med forhold til menneske som står oss nær å gjere.

For mange av oss som har hatt glede av å stå i aktiv presteteneste, melder dette spørsmålet seg: Kvifor er Guds hus og bodskapet som lyder der så kjært for så mange på ein særleg måte i jula?

Her på Menighetsfakultetet er vi for tida svært opptekne av undersøkinga som sosiolog Jan Rosen har utført for fakultetet. Den viser mellom anna at ca. 50 % av vårt folk seier dei trur Kristus er Guds son. 21 % ber dagleg, eller mest dagleg til Gud. Dette er det eit tversnitt på 1 353 personar frå bygd og by i Noreg som seier.

Kanskje desse tala er med på å gi oss ein peikepinn på det vi opplever nettopp i jula? Vi kan ikkje sjå bort frå at julehøgtida er den ytre ramma som må til får å gje «godkjenning» til å vera oppteken av både salmer og evangelium.

Menneske er meir på leitning no enn før, dei vender tilbake til sentrale kristne verdiar. Samanlikna med tilsvarende tidlegare undersøkelser, viser at pendelen har snudd. Vandringa bort frå desse grunnleggjande verdiar gav ikkje den «fridom» folk var ute etter.

Det er langt fleire enn dei vi finn i kyrkjebenkene ein vanleg preikesøndag som er opptekne av evige spørsmål, både for seg sjølve og sine etterkomarar. Dette er kyrkja sin enorme utfordring.

Forkynnarar og lærarar som kvart år skal formidle julbodskapet kan altfor lett la dette bli repetisjon utan glød og varme. Vi skal gi av det vi sjølve har fått

og ikkje la oss distrahere, forstyrre av knitring i julepapir og kassa-apparat.

Menighetsfakultetet har ei stor oppgave i å utdanne forkynnarar og lærarar som kan gi vidare med Jesu Kristi sinnelag eit godt bodskap til frelse. Ikkje berre dei rette og sanne orda, men med glød og innleving til menneske som så sårt treng det. Det er ei stor bønneoppgave å be fram glade, frimodige og trygge tenarar i Guds rike.

Det er mange som «frys» i kristne forsamlingar, og ein stor prosent av dei spurde i undersøkinga kjenner seg usikre og famlande i slike samanhengar.

Julestemning kan vera så mangt, men det er vår oppgave å føre menneske inn til det sentrale, eit møte med Jesus Kristus, ikkje berre som eit lite barn i krybba, men som den levande, oppstadne Herre og Frelsar som bryr seg om kvar ein-skild. Det er vår oppgave å fylle ordet julestemning med innhald som varer heile året og ikkje forsvinn ilag med julestasen.

Vigbjørn Orbu

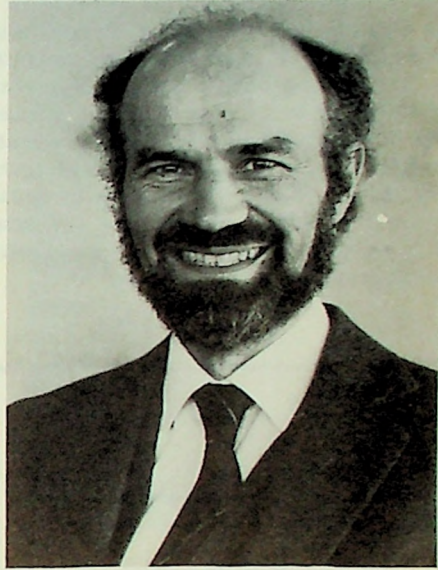
Gull, røkelse og myrra

Av professor Hans Kvalbein

Vismennenes gaver har mystikkens skjær over seg. Ordene har klang, farge og duft fra en fremmed verden. «Gull, røkelse og myrra» bar de fram. Etter en lang reise fra Østen.

Etter at jeg nå har bodd et år i Østen, har gavene kommet litt nærmere. I tempelene glitret gull fra Buddha-statuer og utsmykninger. Utallige røkelsespinner fylte tempelrommene med søtlig røyk, som ofte også kunne kjennes fra fedralrene i de mange hjem. Vi vet at myrraen var en særlig velluktende salve, som også ble brukt til salving av prester og konger.

Det var altså kongelige gaver som ble båret fram for det nyfødte Jesusbarnet. Det er ikke så rart at tradisjonen senere har gjort vismennene til konger. «Av Saba kom de konger tre», synger vi i julesangen. Men ifølge Matteus kapittel 2 kom de ikke fra Saba i sør, men fra Østen, og de var ikke konger, men vismenn. Julesangen bygger på en gammel kristen tradisjon, som så forbindelsen mellom vismennenes gaver og profetiene om folkeslagenes tilbeldelse på Sion. Den salvede Israels konge, Messias, skal en gang hylles av hedningene:

Konger fra Tarsis og fjerne kyster skal sende skatt til ham. Kongene av Saba og Seba skal komme med sine gaver.

Ham skal alle konger hylle, alle folkeslag skal tjene ham. (Salme 72,10–11)

Og når Herren åpenbarer sin herlighet fra Sion, skal det skje:

Forts. neste side

LYS og LIV

UTGITT AV
MENIGHETSFAKULTETET

Ansvarlige redaktører: Olav Skjevesland og Vigbjørn Matre. *Red. sekretær:* Tom-Egil Hverven. *Redaksjonsmedarbeider:* Stud. theol. Trond Solvang og stud. theol. Lillian Oksnevad.

Utkommer 8 ganger årlig. - Ekspedisjon: Gydas vei 4, 0363 Oslo 3. - Postgiro 5 12 87 80. Bankgiro: 6038.30.18636. - Telefon: Sentralbord 46 79 00. - Bladet sendes gratis til alle MF-foreninger, samtlige menighetsråd i landet og alle navngitte bidragsytere. Alle som ellers ønsker det, får bladet gratis tilsendt.

Opplag dette nr.: 35 000.

Forsidebildet: Billedvev av Kjellaug Holter, Oslo. - Foto: Vigbjørn Matre.

Glimt fra en festreise

Etter vårsemesterets slutt, i tiden 13.–25. juni, arrangerte MF en studietur til Israel med 39 deltakere. Turen var ledet av fakultetslektor Reidar Hvalvik, fakultetslektor Bjørn Helge Sandvei og førstelektor Oskar Skarsaune. Studieturen hadde som sitt formål å gi større kjennskap til Bibelens land og folk – i fortid og nåtid, og på den måten å kunne gi hjelp til bedre forståelse av de bibelske tekster. Fordi det var tale om en studietur gikk mye tid med til å bese utgravninger og bibelske landskaper, foruten at reiselederne holdt «mini-forelesninger» i tilknytning til en del av stedene. Men det ble selvsagt også noe tid til avkobling og utforskning av landet – kanskje særlig Jerusalem – på egen hånd. Derfor ble nok også inntrykkene og opplevelsene noe forskjellige. På neste side gjengir vi en av deltakernes personlige og engasjerte beretning fra turen.

Forts. fra side 3

*Mot ditt lys skal folkeslag vandre,
konger skal gå mot din solren-
ningsglans.*

*Et mylder av kameler dekker landet,
kamelfoler fra Midjan og Efa.*

*Der kommer alle fra Saba,
gull og røkelse fører de med seg.*

*Med glede forkynner de Herrens pris.
(Jesaja, 60,3+6)*

De kongelige gavene, gull, røkelse og myrra har mening. Oppfyllelsens tid er kommet. Frelsen er ikke bare for Israel. Lyset er gått opp for hedningefolkene. De skal se det og strømme til med sine gaver.

Derfor skal vi få være med. Vi fra Norge, fra nord, har fått se lyset som ble tent da Jesus kom. Vi skal få følge de vise menn til tilbedelsen ved krybben.

Skal de også komme på ny fra Østen? Asia er i dag den verdensdel hvor det bor flest mennesker. Likevel er det den verdensdel som har færrest kristne – og

færrest misjonærer – i forhold til befolkningen. Men de er der, både misjonærene og – ikke minst – misjonerende kristne. Det skjer noe i Asia. Mennesker finner fram til Jesus og hyller ham som konge og frelser. De fleste har ikke gull å bringe ham. Mange kommer fra dyp fattigdom. Men de gir ham seg selv. For de vet at han har gitt seg selv for dem, for at de skulle få barnekår og arverett hos Gud.

Jesus er gaven, og han trenger ikke gaver fra oss. Men likevel trenger han oss: Våre føtter, våre hender, vår munn, for at flere kan høre gledesbudskapet fra Betlehem og bli med vismennene på deres hyllingsferd mot barnet i krybben.

De vise menn var de første som kom fra et fremmed land for å hylle Jesus. De kom fra Østen med sine kostelige gaver. Når vi i år igjen skal få følge dem på reisen til barnet, kan vi kanskje sende en spesiell takk for kirke og misjon i Asia. Og be om at hyllingstoget fra Østens millioner må få vokse i årene som kommer.

Av Randi Steen Hilmersen

Så er jeg endelig i Det Hellige Land! Etter mange år å ha kikket inn, gjennom Bibelen, historiebøker, media og en og annen lysbildeserie.

Jeg er på vei – opp til Jerusalem! Til opplevelser og inntrykk i soloppgangen, dagens hete og kveldens varme bris, – til et møte med minst like mange fasetter som diamantene i Safanya.

Jeg er som Sigrid Undsets Kristin, som står på Feginsbrekka og ser mot *sitt* pilgrimsmål Kaupangen; spent, glad og en smule nervøs. Men ventende å få – meget.

Noen linjer kan imidlertid bare gi et svakt gjenskinn av en slik reises mange og sterke opplevelser, men jeg har plukket ut noen av *mine* forgylte mosaikkbiter, og så får leserens eventuelt selv dikte inn et lys som gjør dem mer skinnende enn disse ord kan male dem.

Først – Jersuaem. Det plutselige møtet med Klagemuren en første – og sen – sabbatskveld –. Få mennesker igjen, men likevel. Noen selvlagede bilder forsvant og nye, virkelighetsnære tok plass. Så *dagens* menneskestrøm i solsteken innenfor de gamle murene; så mange uttrykk og så mange inntrykk.

Gjennom myldret skrider svaret langfrakkede og tilkappede ortodokse jøder, som skåret ut av en gammel russisk billedbok. Traditsi. På mange vis en fascinerende annerledeshet i det jersualmske virvar.

Hanegalskirken, Gravkirken, Klippe-moskéen, Tempelplassen, – ja, men høydepunktet var å liste seg ut av hotellet en bekmørk sen natt for å sette seg på gravplassen utenfor Løveporten og vente på soloppgangen – over Oljeberget! Og

mens én virkelighet langsomt nærmer seg med bildur og sauebreking og et og annet hanegal, sitter vi i stillhet og tenker: En gang skal Han komme igjen – her. – En annen virkelighet.

«Herre Gud ditt dyre navn og ære . . .» lyder mot en morgenblek sol fra morgenrustne stemmer.

Over Oljeberget ja –. Vi vandret der, – i Jesu fotspor fra Betania. Og under Davidsbyen, gjennom den trange Hiskiatiunellen. En times vassetur i stearinlyskjær var spennende, om enn ikke å anbefale for klaustrofobiske pilgrimer.

Stein blir det mye av på studietur. Med og uten innskrifter. Polert av menneskefotter i tusen år eller mer, eller vakkert hugget ut av menneskehender. Stilt opp

Forts. neste side

til beskuelse eller styrtet ned. Steiner kan tale. De kan rope også, for den som lukker opp sitt indre øre. Som de sorte steinsøylene i Yad Vashemmuséet i Jerusalem, en for hvert europeisk land, med en enkel innskrift: tallet på døde og gjenlevende etter den 2. verdenskrig. Eller som steinspråket på fjellborgen Masada, der søylerester forteller om en Herodes' byggelede (eller – galskap?), mens beretningen om de 960 seloter som hadde søkt tilflukt der mot romerne – og til sist gikk i døden så å si for egen hånd – gir en gåsehud i varmen.

Så hviler øynene på skråningene mot Genesaretsjøen. Her vandret Han, Mesteren, kalte disiplene, mettet med brød og fisk, talte om liljene på marken. Her gikk han på vannet, og her stillet han stormen.

Jeg skulle gjerne ha blitt en stund. Ved Genesaretsjøen og i landet omkring møttes følelser og inntrykk på en spesiell måte.

Hvorfor har jeg ikke malt et bilde av Betlehemsmarker, laget en collage av myldret på Via Dolorosa, og skildret stemninger fra Golgata eller Getsemane? Kanskje fordi virkelighetens bilder der kolliderte for mye med fantasiens, egen og andres? Kanskje fordi den forventede store åndelige opplevelse uteble i de mektige overbygninger? Kanskje fordi det er andre ting når det kommer til stykket som taler høyere og inderligere til en i Israel enn marmor og gull; nemlig lyset og landskapet, menneskene og historien.

Og jeg faller i staver over en enkel gammel mosaikk i Brødunder-kirken i Tabga, av en kurv med brød og to fisker.

Et forræderisk turkis Dødehav, en tynn strime Jordanelv, frisk svalende Genesaretsjø. Fra morgen til kveld rislet det vann gjennom vår reise. Det element

Israel så sårt trenger, det som vi studiereisende stadig bar på i lyseblå plastflasker, – og – det levende vann, som er Herrens ord.

Vi sitter under fikentrær i solsteken i Cæsarea Filippi. Herren kommer til oss gjennom søndagens tekst, der han taler med disiplene – i traktene ved Cæsarea Filippi. Og vi får bekjenne – som Peter – troen på Messias, den levende Guds Sønn.

Så dypes tærne en siste gang i varmt Middelhav, og snart er flyet lettet – en ny solfylt morgen – med trette, men glade turdeltakere på vei hjem. Den «lille blå» er gjennomlest (MF's guidebok på 110 sider og $\frac{3}{4}$ kilo), den 8. filmens siste bilde er tatt. På tide å sortere, gjennomtenke og fordøye –.

Så blåses sommerens støv av pensumlister og – bøker, og lesesalslivet begynner.

Nå har jeg vært der; fått komme inn og se, høre, lukte, møte – og det faller nye, sterke, lysstråler over gamle ord.

Gud være lovet!

Juleminne frå Kamerun

Terese Bue har studert teologi i 3 år og går no på hovudstudiet på Misjonshøgskulen. Denne hausten hospiterar ho ved MF. Etter fullført utdanning skal ho reise ut som misjonær for NMS. Ho er ikkje plassert i noko land ennå.

- Kva tankar har du i samband med: «Kristus i krybba?»

- At han var lagd i krybbe symboliserar vel det same som han sjølv sa som vaksen: «Men Jesus svara:» «Det er ikkje dei friske som treng lækjar, men dei som har vondt. Eg er ikkje komen for å kalla rettferdige, men syndarar til omvending.»

- Er julebodskapan noko du tenkjer på ellers i året?

- Eg les ikkje juleevangeliet regelbunde i løpet av eit år, men hadde ikkje Jesus vorte fødd i Betlehem hadde eg ikkje hatt noka tru. Juleevangeliet er med meg gjennom heile året.

- På kva måte kan kyrkja best mogleg gje vidare dette evangeliet? Det er du og eg som einskild menneske som kan dela evangeliet om frelsa til våre medmenneske. Men det kan berre skje ved at me lever i fellesskap med Jesus og etter hans vilje.

- Har du nokre minner frå feiringa av denne høgtida?

Då eg var ungdomsskuljeelev i Kamerun (foreldra mine var misjonærar) ville

Terese Bue er vokst opp i Kamerun.

eg ikkje at me skulle ha juletre. Feiringa vår var så overdådig i høve til den feiringa mine vener fra Kamerun hadde. Eg kjende meg flau. Eg skulle ynskje denne flaua kjensla ville få meg og deg til å bremsa på galskapen, fråtsinga i mat ved juleførebuingane – til gagn for barn og unge som gret og pinast av svolt.

Lys og Livs redaksjon

I og med at sogneprest Vigbjørn Matre fra 1. okt. 1986 har gått inn som leder av MF's kontaktvirksomhet, overtar han

direktør Erling Servans plass i Lys og Livs redaksjon. Dette innebærer at lederspalten heretter vil bli dekket av Vigbjørn Matre og undertegnede. En nærmer presentasjon av Matre sto forøvrig i Lys og Liv, nr. 5-6 1986.

Olav Skjevesland

Sprek jubilant på

– Tal alltid klart og tydelig! Dette rådet ga Erling Ulltveit til unge prester. Han gikk selv foran med et godt eksempel i intervjuet med Olav Skjevesland.

Praktikum fikk flere jubileumshilsener på 60-års dagen: Forstanderskapets formann, Erling Osnes hilste, biskop Andreas Aarflot hilste fra Den norske kirke og generalsekretær Yngvar Nilsen hilste fra Organisasjonenes Fellesråd.

praktikums fest

Møtet med feltprost Erling Ulltveit ble et høydepunkt da praktikum feiret sin 60-års dag med festmøte på MF søndag 9. november. Ulltveit var kanskje ikke så sprek til bens, men han var svært slagferdig i replikken.

Rektor Olav Skjevedland intervjuet Ulltveit, som tok praktisk-teologisk eksamen i 1926, på det første kullet. Ulltveit fortalte både underholdende og alvorlig fra et langt liv som prest.

Festkomiteen måtte sette frem ekstra bord og stoler etterhvert som rundt 250 mennesker fylte opp kantinen på MF. Mange av dem hadde nær tilknytning til praktikums historie. Biskop Olav Hagesæther holdt festtale om «Kirken og tiden». Praktikums egne studenter i år deltok med både alvor og skjemt.

Mange ville snakke med Erling Ulltveit under bevertningen. Her er det professor Torleiv Austad som hilser på.

Mange personer med tilknytning til praktikum møtte frem på festen. Marie Smemo (t.v.) og Borghild Weider snakker med festtaleren, biskop Olav Hagesæther.

Jul på Madagaskar

Av professor Ludvig Munthe

Det er ikkje spøk å feira jul på Madagaskar. I alle høve ikkje når ein er invitert til Ambato, Nilsen-Lund sin gamle misjonsstasjon. Nå er det råd at denne jula på Ambato blandar seg med minna om dei mange julefeiringane på Madagaskar i misjonæråra. Men eg har ei kjensle av at me på Ambato sat i kyrkja det meste av tida me var i bygda. I alle høve gjekk me til kyrkje 5 gonger dei 3 helgedagane. Jamnt over heldt me ut 3 timar kvar gong. Men med våre 15 timars julegudsteneste låg me langt etter kyrkjefolket på staden. Julekvelden heldt dei såleis ut til over midnatt.

Men du verden kor rik han var julekvelden på Ambato. Juleevangeliet vart bore fram av presten under opningsgudstenesta gjennom klår forkynning om storhendet då Gud sjølv kom til jord, vart meneske, budde ilag med oss, bar våre synder opp på krossen, stod oppatt frå dei døde for å dra oss til seg til ei evig julefeiring heime i himmelen.

Barna i kø

Ungdomen tok deretter over programmet med ei endelaus rekkje av korsongar avbrøtne av små julespel. Barna stod inimellom i kø for å få bera fram «forgjettelsene» frå Gamletestamentet og alle utgåvene av juleevangeliet frå Nytestamentet, – alt med herleg barnesjarm: sume sjenerte og kviskrande så ein knapt kunne høyra dei på første benken, andre sjølvsikre på å ha lært «leksa» ropande så høgt at kyrkjelyden sat humrande og koste seg. Barna hadde øvt på dette i søndagsskulen i vekevis før den

store dagen. I tillegg hadde dei lært både gamle og nye julesongar som dei saman med heile kyrkjelyden song utetter kvelden. Og bodskapen barna bar fram var klår, uvanleg klår idet han kasta heile Bibelen sitt lys over julehendjingane. Vitnemålet deira gjekk då også både til hjarta og tanke.

Sjølv om det ikkje venta presang eller juletre heime – samlinga i kyrkja var juelfeiringa – strålte barneaugo. Sjølv sagt såg dei små fram til ungdomsforeninga si utdeling av den tradisjonelle dropsofen med ein kjeks eller to attåt.

Då dei minste barna vart trøytt ut etter kvelden, sovna dei i mors fang. Ingen tenkte på å gå heim med dei. Dei vart bere lagde på eit «klamba» under kyrkjebenken og sov trygt vidare visseleg drøymande om Jesusbarnet og englane.

Bjerkrheim på gassisk

Den eine julekvelden var det framføring av T. Bjerkreim sin julekantate, omsett til gassisk. Dette året var visst framføringa serleg for å gleda gjestene, for kantaten var alt framført så ofte på Ambato at dei fleste i kyrkja kunne han utanåt og nynna med. Det var verkeleg imponerende. Stort kor og orkester, og herleg song. Men så er Ambato landskjend for si songglede og for songkvalitet.

Det gildaste av alt for oss denne jula vart likevel å få halda gudsteneste langt ute på landsbygda ein av helgedagane. «Kyrkjehuset» var ikkje rart. Men det var ei glede å få tena der. Eg hugsar forresten tanken slo meg at stallen der Jesus vart fødd, kanskje var omlag like enkel.

Men kyrkja var julepynta og stelt og opna seg for oss som den finaste katedral.

Og kyrkjefolket kom som dei hadde for vane, rekkjande ein etter ein på smale stiar over slettene, slik at det vart fullt både inne og ute. At presten under preika nærmast vart borte attom eit stivpynta lauvtre og frå alteret berre hadde augnekontakt med nokre få, var det ingen ting å gjera noko med. Kontakten oppover gjennom Ord og Ande opplevde me.

Juleofferet vart noko for seg. Det tok i alle høve ein time. Ikkje berre kvar landsby, men kvart kvartal i kvar landsby ofra for seg. Pengane vart deretter talde og registrerte i kyrkjebøkene. Kvar slekt gjekk så samla kring alteret. Og så kvar forening. Dei fleste i kyrkja var såleis på ei ustanseleg vandring om alteret. I denne vesle grenda, rett nok stor i utstrekning, høyrde alle med i fleire av dei nemnde samanhagane. Etter kvart som ofringa gjekk sin gang, vart det heller trøngt i sakristiet, for folk måtte inn til kasseraren og veksla til mindre myntar. «Kapitalen» minka og det stod fleire runder att!

Guds barns familie

I den siste del av gudstenesta tok songkora over, dei fleste stabla på beina der og då med lite og inga øving attom seg. Men juletonen ville alle gjerne stemma i. Hyllinga av Jesus gjennom dei tradisjonelle folketonane måtte alle få vera med på. Ingen vart sjenerte av eit sugande barn ved brystet til henne som song solo-partiet i koret. Ingen grupper hadde vanskeleg med å stilla oppsjølv om berre eit par av kormedlemmene var til stades. Det vanta ikkje på ein bass eller to eller ein tenor som villig stilte opp når dei fekk eit vink om å hjelpa til.

Professor Ludvig Munthe med to års permisjon frå MF, har vore på Madagaskar for å byggja opp eit kultursamarbeid mellom Norge og Madagaskar, der både universitetet ute og kyrkja skal få sin del av midler innvilga frå Norge. Han underviste samstundes ved universitetet og vitja presteskulane.

Me såg dei rekkja heimatt i kveldinga. Dei kvarv lenger og lenger bortetter dei endelausa grasviddene, på veg heim til hyttene og kvardagen etter å ha møtt Gud, etter å ha opplevd Jesus og julegleda, etter å ha fått vore ilag i den mest velsignede familien som finst: Guds barns familie.

Middag fra Hong Kong

Kung Lap Yan (t.v.) og Yiu Wai Ching (med det engelske navnet Luthereen) blir intervjuet av Håkon Kessel om studiet på Luthersk teologisk seminar i Hong Kong.

Det ble lang kø da 80 mennesker ville ha kinesisk middag i kantinen på MF. Tre forskjellige retter med ris ble servert.

På høstens allmøte vedtok studentene å gjøre Lutheran Theological Seminary (LTS) til sitt søsterfakultet. Vedtaket er en oppfølging av misjonsaksjonen MF-Hong Kong, som hadde som mål å skaffe NMS 100 000 kroner til professor Hans Kvalbein år som lærer ved seminaret i 1985-86. Målet er nådd, men studentenes misjonsengasjement er ikke slutt.

I begynnelsen av november fikk MF besøk av to studenter fra LTS i Hong Kong. De deltar i høstsemesteret 1986 på et spesielt misjonsseminar i Århus, og ble invitert av Studentutvalget til å besøke MF en uke. Høydepunktet i deres besøk ble Hong Kong-kvelden på MF 4. november.

Medlemmer av den kinesiske menigheten i Oslo støttet opp om arrangementet ved å orientere om sitt arbeid og – ikke minst – ved å stille et profesjonelt kjøkkenlag.

Kantinebestyrer Jensen var tydelig bekymret da kokkene ennå ikke var kommet 3 timer før festen. Å tilberede 18 kilo kjøtt med tilbehør for 80 mennesker er mye arbeid. Men de tre kineserne fra Oslo og våre to gjester fra Hong Kong viste at de mestrer kokkekunsten. Tre

Berit Basmo, Knut Roberg, Grethe Juul og Marit Spydevold har endelig fått kaste seg over maten, etter et to timers i Hong Kong-program.

Kung Lap Yan og en venn fra den kinesiske menigheten i Oslo forbereder et herlig kinesisk måltid på kjøkkenet i kantinen på MF.

herlige kinesiske retter med ris sto klare da festforsamlingen hadde sett lysbildefserien som presenterte Hong Kong og seminarets arbeid der.

Seminaret må snart flytte på grunn av ny motorvei, og trenger støtte fra andre kirker for å klare utgiftene til nybygg. NMS er blitt bedt om å skaffe 3 millioner, og MF-studentene vil gjerne følge opp sitt tidligere engasjement for LTS og støtte innsamlingen til nybygget.

Seminaret i Hong Kong er det eneste tilbud om teologisk utdanning på luthersk grunn i Sorostasia. Det har studenter både fra Hong Kong, Taiwan, Malaysia, Indonesia og Thailand, og vil også få stor betydning for kirken i Kina.

En bok som kan bryte predikantens ensomhet

Rektor Olav Skjeveslands siste bok heter «Ordet i første rekke». Tittelen har dobbel mening. Boken er en gjennomgåelse av prekentekstene i første rekke av kirkeårets tekster, men den understreker også Ordets sentrale plass i kirkens liv.

- Jeg håper at boken kan være en hjelp til å bryte predikantenes ensomhet, sier Skjevesland til Lys og Liv. «Ordet i første rekke» er den første bok i sitt slag på norsk. Den eneste tilsvarende er «Så sier Kirkens Herre», en gjennomgåelse av kirkeårets prekentekster fra Det gamle testamente, redigert av professor Magne Sæbø.

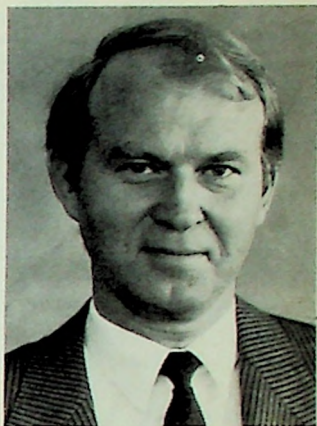
- Boken henvender seg først og fremst til prester og predikanter, men den vil også være til hjelp for kateketer og lærere som fremlegger tekstene i undervisning. Dessuten kan den være et redskap i bibelgrupper. Boken er godkjent til internt studiebruk av Norsk Kristelig Studieråd.

- Tar du ikke fra predikantene arbeidet ved å lage en slik bok?

- «Ordet i første rekke» inneholder ikke ferdige prekener. Jeg forsøker å gi et innblikk i hva teksten sier, men det er fortsatt mye arbeid igjen før teksten er ferdig. Dette er ikke noe forsøk på å standardisere prekener.

- Hva kan boken gi til folk som ikke er predikanter?

- Jeg tror prekenkrisen i vår kirke har sammenheng med folks lave forventninger. Dersom vanlige menighetslemmer forberedte seg bedre til prekenen, ville de få mer ut av den. Det kan «Ordet i første rekke» hjelpe dem med. Utbyttet av en søndag avhenger i stor grad av forbere-

Rektor
Olav
Skjeves-
land

delsene. Og dermed er vi midt inne i bibelaksjonens tema.

- Du vil ikke lage standardiserte prekener. Men hva slags forlengelser ønsker du på dine preken-skisser?

- Den som legger øret til teksten, vil høre hva den har å si. Det er som å legge øret til en konkyllie og høre hvordan den suser. Alt er avhengig av et grundig arbeid med teksten. Det er ikke noe prekenideal og være ute etter alle slags fikse påhitt og lime dem på teksten, sier Olav Skjevesland.

Det første bindet av tekstgjennomgørelser tar for seg tekstene fra advent til pinse. Til våren kommer neste bind, som tar for seg tekstene etter pinse. Hver gjennomgåelse er delt inn i fire stasjoner: Tekstanalyse, Budskap - sikte - særpreg, Mellom tekst og preken, Preken-skisser.

«Ordet i første rekke» er den andre boken i serien «Tro og Tanke» på Luther forlag. Serien redigeres av MF-lærerne Ernst Baasland, Oskar Skarsaune og Olav Skjevesland. Den første boken i serien, «Vandring gjennom kirkeåret» av Tore Kopperud, kom tidligere i år.

TEHV.

Ved varig adresseendring vennligst returner bladet med påført ny adresse.

«Studentenes mor» er død

Signe Moshus, som både ble kalt «Studentenes mor» og også «Fakultetets mor» døde 27. september i år, vel 88 år gammel. Hun ble ansatt som kontordame ved fakultetet i 1947, og sluttet etter 26 års tjeneste etter sin 75 års dag, 20. juni 1973. De siste 5 årene har hun bodd på Bestumhjemmet i Oslo.

Alle som kom i kontakt med Signe Moshus i de 26 årene hun var ansatt ved MF, vil minnes henne i kjærlighet og i takknemlighet. Hun var et hjertegodt og omsorgsfullt menneske som betød mye både for studenter og medarbeidere. Til henne kunne studentene komme med alle små og store problemer, og mange opplevet henne som den gode, trøstende mor i forbindelse med nerver før eksamen og skuffelser etter eksamen. Det kan trygt sies om henne at hun var hjertegod og snill, med et smil og et godt humør var hun alltid og mot alle et eiegodt menneske.

Selv var Signe Moshus fylt av takknemlighet for den tjenesten hun fikk stå i, og i sitt avskjedsbrev i 1973, benyttet hun «anledningen til å takke for all godhet som er blitt vist meg gjennom de 26 år». Og hun rettet først og fremst takken til Gud «for Hans rike velsignelse og for styrke og god helse Han har gitt meg gjennom alle år».

Det er slik vi vil huske Signe Moshus – en takknemlighetens, kjærlighetens og omsorgens fremste representant iblant oss.

Vi lyser fred over Signe Moshus' minne.
Erling Servan

Bokgaver til Menighetsfakultetet

Menighetsfakultetet har i de senere år mottatt en rekke interessante og også verdifulle bokgaver. Alle boksamlingene er gjennomgått av bibliotekets personell, og en rekke bøker er tilført biblioteket på denne måten, både som supplementlitteratur og som dubletter i boksamlingen. Også lærere fra de forskjellige fagseksjoner ved fakultetet, gjennomgår den teologiske litteratur i gave-samlingene med sikte på å finne frem til bøker av spesiell betydning for de for-

skjellige fag. Bøker, som ikke innlemmes i boksamlingen i biblioteket, er solgt på bokmesser ved MF, til inntekt for fakultetets drift. På denne måten har også mange studenter, lærere og andre interesserte fått anledning til å kjøpe god og til dels sjelden teologisk litteratur, både til forskningsformål og til oppbyggelse.

Henvendelser om boksamlinger som ønskes gitt til Menighetsfakultetet, kan rettes til biblioteksleder Helene Hveem eller direktør Erling Servan. Dersom det er mulig, ser vi gjerne at det følger med en liste over bøkene i samlingen. Det vil i høy grad lette bibliotekets arbeid med boksamlingen når den mottas. *ES*